

κυδίδειν, αύτὸν μόνον ἀπομνημονεῦσαι, καὶ οὕτω μεταγραφῆναι ποιῆσαι. Εἰς τὰς φράτεις του μεταχειρίζεται βραχυλογίαν, τὸν δὲ κανόνα τοῦ Ἀττικισμοῦ δὲν τὸν ἀκολουθεῖ τόσον, ως ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Δημοσθένης, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος βραχὺς καλεῖται.

Ἅπαρχυστοι δὲ καὶ κατήγοροι αὐτοῦ ἡ Φένται, «περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδη» ἄλλοι μὲν δεινὸν καὶ βραχὺ τὸ εἶδος τοῦ γράφειν προσάπτουσιν, ἄλλοι δὲ τεκμήρια διόλου μερικά, ἄλλοι δὲ ἐπιτετηδευμένας δυσκόλους καὶ σκοτεινὰς κατηγορίας, ἄλλοι δὲ τὴν συνάφειαν τῶν διηγήσεων ως τὴν τάξιν τοῦ χειρῶνος καὶ τοῦ θέρους, ἀπεστωμένην πρὸ τῶν ἐντελῶς ἐκθετομένων πράγματων, ἄλλοι δὲ τὰ συχνὰ ὑπερβατὰ σχῆματα, καὶ ἄλλοι ἄλλα, τὰ ὅποια δύνατοι τις νὰ ἰδῃ παρὰ τῷ πολυμαθεστάτῳ καὶ εὐφεστάτῳ κίνεστι Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσοῦ εἰς τὴν πρὸς τὸν Ηρακλεόν ἐπιστολὴν του, ἔνθα προτιμᾶ τὸν Ἡρόδοτον τοῦ Θουκυδίδου. Δὲν πρέπει δῆμος νὰ ἥναι καταδικαστέαι τοῦ συγγραφέως τούτου οἱ ἀρεταί, εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀποίου πλεῖστα διαλάμπουσιν, ὅτι πολιτικὴ μετὰ συνέσσως παρατηρουμένη, παραγγέλματα ἐξόχως διαπρέποντα, χρίσιν ἱστορικὴν, καὶ φιλοτιμία ἀληθείας, ὑψηλὴ φράσις, βραχύτης καὶ τὸ μέγεθος τῶν περιγραφομένων, ὡστε λίαν αὐστηροὶ ὑπάρχουσιν ἐκεῖνοι, τίτινες εἰς τὰ συντάγματα αὐτοῦ ἐλαφράς καὶ ὀλίγας τυχὸν ποικιλίες ἀπαγτήσαντες ἐπιμένουσιν.

N.

Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Καὶ ἄλλοις ἡ Μέλισσα ἔγραψε περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου τὰ δέοντα, καὶ σήμερον ἀκόμη ἔρχεται ἵνα ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας της βλέπουσα ἀπὸ τὸν πρώην χηρεύοντα τῆς Σμύρνης ἀμφισσαὶ κηρυττόμενον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. «Ἐν ἐκ τῶν πρώτων ἀπαριθήτων χρεῶν ἐκάστου χριστιανοῦ εἶναι τὸ γὰρ φυλάττη τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ πράττη πᾶν δὲ τι διατάσσει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θρησκεία, ἥτις εἶναι ἡ μόνη πατρῷοροφία καὶ ἡ μόνη καταφυγὴ καὶ σκέπη τοῦ ἀνθρώπου· ἀκούων δὲ καὶ κηρυττόμενα ἐκεῖνα, δοια πρέπει νὰ πράττῃ, τέρπεται καὶ εὐχαριστεῖται, μελέτῃ καὶ θαυμάζει τὴν μεζαλοδυναμίαν τοῦ πάντα ταῦτα πλάσαντος θημισοργοῦ».

Ἡ Θεολογικὴ τῆς Χάλκης Σχολὴ ἐκπέμπουσα πανταχοῦ τις Οἰκουμένης πολλοὺς

ἴεροφάντας κήρυκας, ως μήτηρ εὐγενῆς ἐπεμψε καὶ ἡμῖν τὸν Ἱερολ. Κ. Ἀνθιμον, ἀγδρα ἐνάρετον καὶ καλὸν· ἡ Σμύρνη ἐδέχθη καὶ ἡγάπησε τοῦτον, καὶ ως ἐλαφος διψῶσα ἀκούει συνεχῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἱερολογιότης τοῦ ἥρζισε καὶ ἐφέτος τοὺς λόγους του, καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν ηγιαστῶν ἀναγγελεῖ ἀνὰ ἓνα λόγον εἰς ἐκάστην Ἐκκλησίαν, λόγον γέμοντα ὠραίων ἰδεῶν καὶ χαρίτων μεταξὺ τῶν πλεονεκτημάτων του· εἰναι ἀξιοπαραίηρητον, ἡ συντομία τῆς ἐκφράσεως. Τὸ πλήθος τῶν ἀκοστῶν του εἶναι πολὺ, καὶ τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις, διτὶ τὸ δημόσιον εξετίμηπεν ἀρκετά τὸν ἀνδρα τοῦτον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Εἰλικρίνεια.

Ἡ εἰλικρίνεια εἶναι εὐγενῆς αἰσθητικότης, ἥτις κάμνει τὸν ἀνθρώπον νὰ λέγῃ τῇ ἀλήθευσι, καὶ ποτὲ νὰ μὴ κρύπτῃ αὐτὴν μὲ σκοπὸν νὰ ἀπανήσῃ τὸν ἄλλους. Ὁ Θεός ἐδωκεν εἰς τὸν ἀνθρώπον τὸν προφορικὸν λόγον, διὰ νὰ μεταχειρίζεται αὐτὸν ἐμμητευτὴν τῆς ἀλήθευσις, ἀλλ’ οὐχὶ δργανον ψεύδους καὶ ὑπορίσεως. Ο μὴ εἰλικρίνης εἶναι ως κιβδηλὸν γόμισμα· ἀτιμάζει τὴν ἑαυτοῦ ἀνθρωπότητα.

Διδάσκαλος καὶ χωρικός.

Τί τάχα θέλει ὡφεληθῆ ὁ νιός μου, χωρικός τις ἔλεγε πρὸς τὸν διδάσκαλον τοῦ χωρίου του, πν, ως λέγεις αὐ, μάθη νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ γράφῃ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, οὐδὲν ἄλλο, ἀπήντησεν ὁ καλὸς καὶ φρόνιμος διδάσκαλος, εἰμὴ δὲ τι ὡφελοῦνται οἱ ἐμπόροι καὶ οἱ τεχνῖται, ὅταν πωλῶσιν ἡ ἀγοράζωσιν ἐμπορεύσιμα πράγματα μετροῦντες ἡ ζυγίζοντες αὐτά.

Γνωμικόν.

Ο μὴ γινώσκων διποτημονικῶς τοὺς φυσικῶν καὶ αἰωνίους τοῦ ὑψίστου νόμους, δὲν δύναται νὰ θέσῃ οὔτε εἰς αὐτὸν οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους στασίμους ἡθικὰς ἀρχάς· θίνει δι ἐκ φυσικῶν νάμων παραγόμενοι ἡθικοὶ νόμοι πρέπει νὰ νομίζωνται διαρκέστεροι καὶ ὀφελιμώτεροι.

Ἡ σπουδὴ τοῦ λόγου ὑψοῦ τὸν ἀνθρώπον ὑπεράνω τῶν ἀλόγων ζώων, ή δὲ ἀνακάλυψις τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ καὶ ἐπομένως ἐλλογος εἰς αὐτὰς ὑπακοή θέτει αὐτὸν ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.